

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA



—Obrim, obrim, que hem d'airejar l'ambient!



"FIELD"

IMMILLORABLE MAQUINA
DE TALLAR CABELL, A
8 PTES.

DE MANEU-LA A

Ganiveteria **ARTERO**

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

CLÍNICA GALLEGO

Vies urinàries - Matriu - Sífilis
Impotència - Diatèria - Raigs X

Director: Doctor **J. RIU**
Diumenges, de 10 a 1

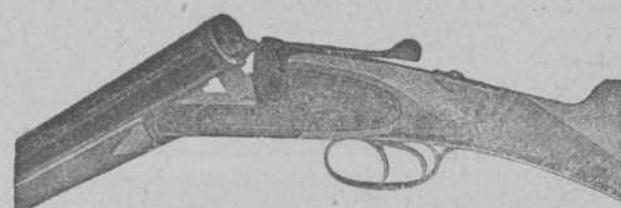
Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9
NOU DE LA RAMBLA, 18

Consultori Mèdic del **Dr. CASASSA**

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.



**ARMERIA
RADIOS
VARIES
MARQUES**

ESCOPETES DE CAÇA
VENDES AL COMPTAT I A TERMINIS

RADIO SALMERON
SALMERON, 105 - BARCELONA - Tel. 78280
Es sol.liciten agents

TEATRE COMIC

(PALAU DE LA REVISTA)

Companyia de Josep L. Campua i Josep Santpere

¡EXIT! ¡EXIT!

Tots els dies de l'Opereta vodavillesca

El hombre invisible

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA

DEJADA EN PRENDA
per Adolphe Menjou i Shirley Temple

FATALIDAD
per Marlene Dietrich i Victor Mc. Laglen

IGNOMINIA
per Elen Twelvetress

REVISTA I DIBUIXOS

TOROS ARENAS

Dia 20 d'Octubre a
tres quarts de quatre

6, VALENTS BRAUS, 6

D. Ignacio Sanchez i Sanchez

pels matadors

J. Noain

Carnicerito de Méjico

Felix Colomo

Entrada 2 pessetes

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
BARCELONA

FORA DE BARCELONA --
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pessefes
ESTRANGER: trimestre 5 Pessefes

Endavant,! Endavant!



EMÀ passat, Manuel Azaña farà sentir la seva veu republicana des de Madrid.

Es diu que, el 27, s'organitza un gran acte republicà a Barcelona.

Ja és hora que la República es torni fer sentir.

Per la nostra part, volem que consti que creiem molt poc en

els republicanismes de dreta, i sobretot en els republicanismes de barreja.

Hi ha un sector de gent vella, pujada enmig de tots els prejudicis tradicionals i mantinguda per unes idees d'una rancièsa milenària, que mai no serà autènticament republicana. Vegeu Grècia.

Per la nostra part hem pogut observar de prop la complaença amb què feien desaparèixer qualsevol al·lusió als Borbons o a les coses borbonitzades.

Tots aquests elements mai no seran esquerrans, la qual cosa vol dir que es fan sentir dintre les dretes, i que pressuposa que el republicanisme de les dretes és un republicanisme llastat, monarquitzat, un republicanisme de «continuació».

República i Monarquia són dos extrems que es repel·leixen, i allò del rei que es brinda a ésser el «primer ciutadà d'una república» és una de les frases més buides que es poden pronunciar.

Monarquia és un poder damunt del poble. República és el poble en el poder. Les dretes es mouen gairebé sempre com a partit de classe, la qual cosa vol dir que, àdhuc en la República, són un sector antirepública que actua de poder en una República. Unicament les esquerres, amb la seva diversitat d'elements constitutius, poden tenir la imparcialitat necessària per a anivellar el que va desnivellat sempre.

Els poderosos, els forts, els omnipotents, el diner i la força, en una paraula, van junts, fan de dretes. Per contrarestar aquesta força permanent, les esquerres són les úniques que poden aconseguir una nivellació d'equilibri fent sentir que el poder és intervingut i que dintre del centre estatal es filtren veus que aconsellen la «conservació» sense retenir, ben al revés anant a la conservació justiciera que únicament es pot aconseguir «cedint», legalitzant.

Així com les esquerres, si alguna vegada utilitzen la força, és per a donar un pas endavant, les dretes les tenen d'auxiliar permanent per donar passos endarrera. República és present i futur. Monarquia, passat. Vegeu amb això, la consubstancialitat monarquitant de les dretes, fins dintre la República. Com que depenen d'un passat, i breguen per la continuació d'aquest passat, tot el que representi un canvi és un atemptat contra drets adquirits: els seus drets. I així s'ha pogut donar

el cas que un home com Manuel Azaña, tan mesurat, tan poc estrident, tan de centre i d'equilibri, els hagi semblant un endimoniat revolucionari: «l'anticrist», com li han dit grotescament els de pitrera llampant i els entenebrits pels crespons de les sacristies.

Manuel Azaña, dintre la República hispànica, no ha estat res més que una clara i pura veu republicana. Per la reacció combativa que ha portat en els rengles de dretes, per la ferotgia amb què ha estat combatut, es pot mesurar la saturació de passat que porten dintre els qui el combaten.

I si Manuel Azaña ha estat una veu republicana i res més, sense «ismes», de cap mena, ni l'«isme» del sectarisme —ben al revés—, ¿què són les veus que s'aixequen contra seu? Veus d'un altre republicanisme? Concedim-ho! Veus d'un republicanisme de contactes, de contorns esfumats, de barreges, de preponderàncies de sectors dubtosos, un republicanisme, en fi, que també és un poder damunt del poble i mai el poble en el poder, un republicanisme, emparentat, emparentadíssim, amb allò que el 14 d'abril semblava que s'havia foragitat per sempre i que malauradament ha seguit entronitzat en el país malgrat el bateig, vagament laic, que va donar-li tot un poble!

Ja era hora que es tornessin a sentir veus ben dringadorament republicanes!

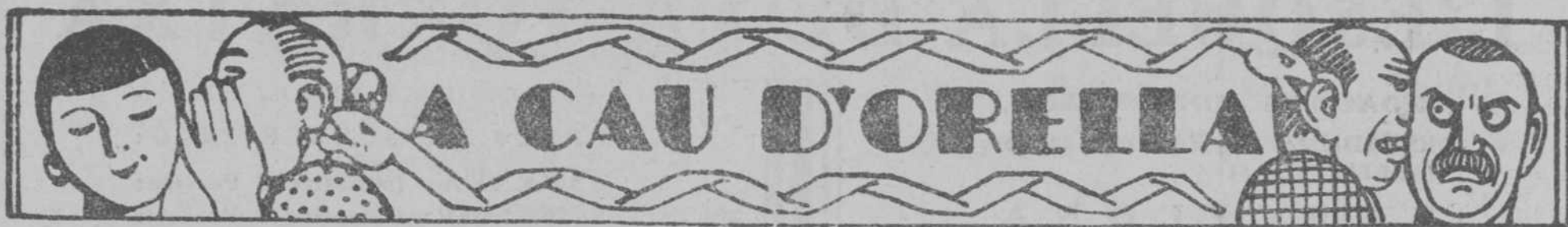
Manuel Azaña ha parlat dues vegades i ha estat escoltat amb passió, però aquells actes semblaven un xic deslligats, un xic postissos, una cosa solta, com una nimfea en les aigües d'un estany.

L'acte de diumenge a Madrid ens sembla un començ, quan els altres ens semblaven una preparació. A l'acte de Madrid en seguirà un a Barcelona i la paraula de la majoria dels catalans es tornarà a sentir. Poden venir nous sistemes de forrellats per a imposar silencis; seran debades. Així com dies passats ens queixaven de la trigança corporitzar-se, ara augurem que l'esquerra treurà immediatament cara i que l'allau gegantesca d'opinió que la segueix sentirà que els mots que voldria dir tenen portantveu. Repetim que ja era hora!

Tot un any mort s'arreconarà com a demostració —i tant de bó que es recordi—, del que poden fer les dretes en una República. El que poden fer ja ho hem vist. Situar-se un temps i desfer la poca feina que havien deixat fer en dos anys preparatoris, dos anys dificilíssims de resistència, consolidació i tanteig, dos anys d'absoluta infància; en una paraula: monarquitzar el que es republicanitzava, posar entrebanc als qui feien tots els possibles perquè la República que naixia fos República.

La feina és la mateixa i el que cal fer no és res de nou: és un complement, una continuació: republicanitzar, fer una República autèntica.

Endavant! Ens comptaran incondicionalment entre els seus els qui això facin: una República autènticament republicana!



El cor dintre de l'urna

Un dels cartells que fa la propaganda del carnet electoral, ens mostra un home disfressat de República i amb una urna que té un cor dintre, suposem que és el cor republicà de l'home.

El cartell —forçá dolent—, és d'un simbolisme una mica complicat.

Complicat a força d'ésser simple.

¿Vol dir que la voluntat de la majoria és el cor de la República?

Si és així ¿què en diuen del cartell, els senyors de la Ceda i els altres senyors que ocupen llocs sense haver passat pel sufragi?

Si no és així, ¿vol dir el cartell del carnet que els de la Lliga, els Radicals i els de la Ceda tenen el cor vermell i que l'urna i el seu cor s'ofereixen com a específic?

El cor dintre de l'urna fa l'efecte d'una cirera en conserva.

Per això el públic diu que el senyor del cartell, disfressat de República, és en Cirera i Voltà.

¿Per on vola?

Una admiradora d'en Pombo feia pintar un ex-vot per portar-lo al Crist de Lepant.

A l'ex-vot, s'hi assenyalaven els vols gloriosos d'en Pombo, fets sota la immediata i eficaç protecció d'una creu d'or. Però en l'ex-vot es preguntava d'una manera apremiant: «¿I ara, per on vola?»

Suposem que la sola intenció de pintar l'ex-vot ha fet que el cel toqués el cor de l'heroi Pombo, inspirant-lo perquè sortís de Mèxic, on compartia la glòria i l'espanyolisme amb el mai prou lloat Emiliano Iglesias.

Ja la devota i tothom, saben per on balla en Pombo, el gran Pombo, l'heroic aviador. Va de Mèxic als Estats Units, on pensa embarcar-se cap a la Mare Pàtria, que tant l'admira.

El qui conegui un xic les línies aèries d'Amèrica sap que els serveis diaris d'aviació comercial fan cada dia vols molt més difícils que els que ha fet en Pombo en vuit mesos i actuant d'home extraordinari.

Però ¿que hi fa, si l'Amèrica ja ens admira com és degut i sap que les trameses més o menys oficials que els fem, són fetes amb la intenció de commemorar, en dies no prefixats, la festa de la raça?

Cambó i Zacconi

Els qui tingueren la sort de veure en Cambó discursant a Sitges, diuen que en guardaran un record que no se'ls esborrarà.

—«Sembla Zacconi en el darrer acte de «La Mort Civil» —deia un dels presents a l'acte.

Quan Cambó deia amb veu d'espectre: —«Mentre segueixin recollint el vent de l'odi per inflar les seves

veles, farem tots els possibles perquè no passin endavant. I jo us dic que, per la meua part, faré tots els possibles per dificultar el seu triomf», — els qui l'escoltaven es sentien esborronats. Les mans ossudes d'en Cambó subratllaven les paraules i allò d'en Zacconi i «La Mort Civil» era una bona visió del moment que «creava» el líder de la Lliga.

Fins en l'expressió, hom se n'anava sense voler trenta anys endarrera. (Trenta anys — o la vida d'un jugador — de catalanisme lliguer i trenta anys de dramatism evolucionat.) Cambó feia l'esforç d'un home que s'esvaneix, que se'n va. Cambó semblava agafar-se amb alguna cosa invisible.

—Ai si l'Esquerra torna! —deia amb febre.

I quan va dir: —«Si tothom compleix amb el seu deure, us anuncio que l'Esquerra serà legítimament derrotada» — un calfred va estremir els escoltants. El joc d'aquell Zacconi revellit els recordava l'instant solemniat en què el mateix Cambó es va disposar a apuntalar la Monarquia.

Ja Cambó no veu més enllà del limitat cercle de les bombetes del seu escenari. I fins els seus comencen a dubtar dels seus dots de polític i de vident.

Ai, si no fos el prestigi que li donen els gratacels de la Gran Via Laietana.



Francisquet. - Mira, «Federico,» si mai tens por d'ofegar-te, m-ho dius, a mi. Jo entenc molt en suros.

També l'Estelrich influeix en Cambó

També l'Estelrich influeix en Cambó. Allò de la Minerva dit en l'acte de Sitges, ve de l'Estelrich i de la Bernat Metge.

«La democràcia moderna no és la democràcia tova del segle XIXè. Ha d'ésser una Minerva que surti del cap de Júpter armada de punta en blanc.»

El comentari de l'acte de Sitges a aquesta frase, fou el següent: —«Minerva va sortir del cap de Júpter, però la frase no ha sortit del cap d'en Cambó.»

Els Júpters i les Minerves són repertori Estelrich, el qual deixa a l'amo per a determinades solemnitats oratòries.

Els polítics som mamífers

Diàleg sense precissació de protagonistes:

—Què, se'n va? La nova situació el disminueix?

—Sempre estic disposat a disminuir. Des del primer moment vaig dir-me allò tan conegut que «els polítics som mamífers».

—Mamífers?

—Sí, home. Vull dir que avui hi som i demà no!

—Ah!

Anuncis comercials

L'anunci comercial s'imposa.

El dia de la Verge del Pilar, l'Església de Sant Jaume del carrer de Fivaller es va creure en el deure d'anunciar que en aquell establiment religiós es podia donar almoïna i portar ciris a la Patrona d'Aragó.

I a tal fecte —amb competència manifesta amb els «Tot a 0'95» del carrer—, que també venien Verges del Pilar —la portalada gotiqueta de l'Església va ésser ornada amb una pintura de la Verge que a la nit fou rodejada de bombetes elèctriques.

L'anunci feia un gran efecte. I els qui entraren a l'establiment asseguraren que el negoci fou brillant.

Vist això, es diu que el Gerent de l'Església pensa muntar per l'any vinent un anunci lluminós amb moviment. Dos angelets convidaran els fidels a penetrar a la casa i la «Pilarica» prometrà dons a desdir amb la mirada.

En comerç a la moderna no hi ha res com el ianquisne. Reclam! Reclam! La resta es dona com a afegió!

Les gans adquisicions

«Darrera hora», el nou diari de la nit que s'anuncia ha fet a primera adquisició, una adquisició valuosa: l'Irene Polo.

¿Per què serà que aquesta primera adquisició que ha fet el que serà diari de la nit, ens recorda la primera gran adquisició que féu «La Humanitat», quan sortí a la llum pública: la d'en Rué, com a Director?

Uns magatzems municipals

Diuen que al carrer de Sicília hi ha uns fantàstics magatzems municipals.

Aquest magatzems són una mena de guardarroba de teatre. Hi van a parar tots els mobles que rebutgen els Consellers, quan prenen possessió d'algun nou despatx.

—«Aquests mobles no m'interessen» —diu el Conseller. N'encarrega un de l'estil que li és grat i els mobles rebutjats van a parar als magatzems fantàstics del carrer de Sicília.

Hi ha hagut regidors capriciosos que han canviat el despatx tres vegades a espatlles de la Pubilla, i s'han farcit el despatx de les coses més «cocotesques»; fins bibelots. N'hi ha d'altres que són sobris i fermes.

El darrer despatx que es parla, és del del senyor Bausili: un despatx amb uns bons sillons i un confort arquebisbal dels que es convida a prendre xocolata amb secalls.

Com que es tracta d'un despatx muntat de nou, els mobles vells no han pogut ingressar als magatzems fantàstics del carrer Sicília, a fer companyia al rebuig dels altres despatxos.

El que no sabem és què hi fan aquests mobles rebutjats en aquests magatzems. ¿N'hi ha tants com es diu? ¿En surten per amoblar pisos de circumstàncies? ¿De què han de servir, municipalment parlant, aquestes desferres?

Com seria instructiu de poder visitar els magatzems misteriosos on es deu podrir tant de cortinatge deslluït i tants de sillons cansats de tenir damunt les parts carnes de les eminències edilícies.

Magnífic tema per a un reportage gràfic!

Barreges

Llegiu L'Esquella de la Torraixa

2. — Fa pocs dies que el Diputat senyor Riera fou agredit quan anava a entrar al seu domicili. Li col-



Els grans blocs polítics de l'edat de pedra.

pejaren el cap amb un bastó de ferro que si fa no fa pesaria dos quilos, i es tragueren un revòver de la butxaca.

3. — Feia temps que no es registrava l'atemptat personal polític.

4. — Tot són modes i èpoques. Hi ha qui necessita el mercenari i qui el rebutja. Com que el valor d'una cosa puja o baixa segons la demanadissa que té, l'època que cotitza els mercenaris, es caracteritza per a la valoració d'aquests i per a les moltes vocacions de mercenaris que s'esdevinen.

5. — Semblava que s'anava oblidant a Barcelona allò de matar-se pels carrers. Però tot torna. El que cal és inaugurar la temporada.

6. — Per haver-li trobat unes fulles subversives, hi ha qui es prepara a complir dotze anys de presó.

7. — ¿Què li passarà a l'agressor del senyor Riera?

La Lliga i el Carnet electoral.

La Lliga no reposa en la propaganda que fa del carnet electoral. Sembla que faci eleccions i que conti per vots seus els de carnets inscrits: uns 35.000.

Mireu les facilitats que dona per al carnet. Ho co-

piem d'una circular de la Lliga, escampada profusament per Barcelona.

«En el cas de tenir algun malalt convalescent, impossibilitat de sortir de casa, tenim organitzat un grup de fotògraf per anar al domicili corresponent.»

La Lliga ho organitza tot, fins els fotògrafs!

No volem creure que s'empipi

Diuen que Josep Maria de Sagarra s'empipa quan li diuen «Dante lliguer».

No ho creiem.

Josep Maria de Sagarra tradueix «La Divina Comèdia» de Dante Alighieri per a «La Veu». Es un bon acudit d'humor haver-li tret «Dante lliguer».

Segarra és prou bregat per a no enfadar-se per aquestes coses.

Aquest número ha estat visat per la censura

GLOSSARI

FILIGRANES DEL CONTROL

Sortosament per a elles són poques les empreses de caràcter privat que fan ús en llurs organitzacions tècnico-administratives de l'embalum i tripijoc característics dels serveis oficials d'Estat. Llevat d'alguna companyia naviliera que ha anat a l'aigua i de quelques bancs que han caigut de corcoll potes enlaire, a ningú que tingui cinc grams de serradures intel·lectuals sota la clepsa, no li passarà pel magí muntar aquest ufanos i costosíssim organisme de fiscalització propi de les burocràcies mantingudes pel contribuent, compost d'inspeccions, investigadors, delegats i una infinitat de factors que els uns vigilen els altres i que, en definitiva, si la cosa va bé, puja més el farciment que el gall. No manquen, és clar, algunes societats, especialment anònimes, en les quals es reproduïx a costa dels accionistes que no són de l'«olla», el funcionament d'aquella meravellosa màquina d'ensucrar maduixes ideada pel gran Santiago Rossinyol i en les quals una nutrida i ben nodrida oficina de tècnics despén uns milers de pessetes de sous per tal de procurar l'estalvi d'unes gotes d'oli esmerçades de massa en l'untatge de la maquinària.

Hi ha, però, una altra mena de control que surt gairebé de franc i que compensa, com una mena de gloriola d'estar per casa, manta il·lusió esfumada en el concret de les realitats concretes, com deia un filòsof que tocava de peus a terra.

Tot aquest llarg preàmbul ve d'una molèstia gairebé física, baldament sigui pueril, que experimento cada vegada que viatjant en el Metro Transversal em demanen el ticket per a trepar-lo. Els qui van sovint per aquesta magnífica i ben projectada línia de comunicacions que per 15 cèntims us porta al carrer de Marina a Santa Eulàlia de l'Hospitalet, es donen compte d'aquesta estranya i, per tant, incomprendible manio-

bra controlatòria. Us trobeu que en adquirir el ticket a l'estació de sortida, heu de lliurar-lo per tal que us el foradin en una barraqueta situada ad-hoc en una mena de pas o torniquet d'un metre màxim d'amplària. En l'estació on baixeu heu de passar també per les mateixes baquetes, lliurant aquesta vegada el ticket. Com que pel camí és impossible que pogueu pujar al vagó, hermèticament tancat, us pregunteu per quins set sous us han d'amoïnar en ple viatge demanant-vos el ticket per a fer-hi un nou senyal, quan no hi pot haver lloc a filtracions i a defraudacions probables i possibles en trens i tramvies que no tener controlades la pujada i la baixada de passatgers.

Una petita melèstia, direu. Sí, ben cert; encara que quan l'empleat que fa de porter del cotxe es decideix ad libitum a demanar el ticket, generalment no es fixa en si el passatger fa la becaïna, llegeix el dicri, es moca o bé, si és passatgera, dona mamar a una criatura. I si un hom ha perdut el ticket, després d'haver passat pel sedàs de la barraca de l'estació de sortida, per quin delictes serà perseguit? I si després del control en ple viatge, perd l'importantíssim document,

què li passarà quan la senyoreta que li ha de donar pas cap enfora l'hi reclami?

Com he dit, la cosa no té substancialment cap importància greu. No en tenia fins ahir que me'n van fer adonar uns senyors estrangers que venien de Montserrat. Pel que vaig entendre de llur conversa, no comprenien aquesta desconfiança que, d'extremada, depassa els límits de la ridícula, a menys que no es trobessin en un país en el qual tots plegats fóssim una colla de lladres.

Les petites coses formen les grans causes i pel bon nom de la nostra ciutat ens permetriem de pregar a la Direcció del Metro Transversal que prescindís d'aquest control innecessari i denigrant, el qual no practiquen pas els del Gran Metro, sistema idèntic de comunicació.

PANICAL

Esports



Cronòmetre

LA IMMORALITAT DE LA PUNTUACIO CONJUNTA

S'ha imposat l'automatisme a totes les competicions per punts, àdhuc en les de caient regional. La Federació Espanyola de Futbol així ho disposa i enguany regeix el sistema fins per a Catalunya, on per excepció no fou imposat la temporada anterior.

Aquest fet del descens automàtic ens semblaria molt posat en raó i molt esportiu per augmentar l'interès de les competicions regionals, si aquestes determinessin el descens immediat dels cuistes de primera categoria, però l'únic punt natural i lògic que ens podria fer semblar bo l'aplicació d'aquest sistema de descens desapareix amb el centpeus de la puntuació conjunta de Campionat regional i Lliga.

Abans hom veia també com a il·lògic i fins immoral, que els clubs situats en la Primera Divisió de Lliga, no juguessin a promoció per punts, pel sol fet de pertànyer a la susdita divisió, encara que quedessin classificats en darrer lloc en el campionat regional. Ara s'ha tapat, a Madrid, aquest mal efecte, disposant, la Federació Espanyola, que els clubs que no siguin de Primera Divisió de Lliga hagin de sumar els punts guanyats al campionat regional amb els que conquerixin al campionat de Lliga del seu grup, i que descendeixin els que n'hagin aconseguit menys al capdavant d'ambdues competicions.

Això no compta per als equips que com el Barcelona i l'Espanyol juguen a la Primera Divisió de Lliga. Aquests són lliures del perill, mentre vagin a la primera divisió, el dia que per atzar restessin a la cua del campionat de Lliga i descendissin a la segona, llavors quedarien al mateix nivell dintre de la regió que tots els de Segona Lliga.

Aquesta disposició federativa, que possiblement haurà sortit del laboratori Cabot, no pot ésser més geperuda del que ho és.

Com és possible que es pugui admetre la fórmula que dona lloc que un club com és ara l'Espanyol — i qui diu l'Espanyol, un altre — es prengui el campionat regional com una

competició d'estar per casa o de simple entrenament i preparació de l'equip per al campionat de Lliga, i que jugui a quedar a la cua arrenglant equips reserves en camp contrari? Com es pot admetre, també, que pugui haver dins d'una competició, dos clubs que juguin salvats de tot perill i que quan els convingui — per simpatia a un determinat club dels altres, per aconseguir tal o tal jugador la propera temporada o a canvi d'altres concessions — pugui jugar amb els punts, vendre-se'ls o cedir-los graciosament al club que li plagui deixant-se guanyar partits, per tal que aquell no baixi de categoria?

La Federació Espanyola continuant la seva tradicional obra de vetllar pels interessos de quatre peixos grossos, no ha tingut cap càrrec de consciència a dictar aquesta llei que, per primera vegada, deixa malament aquella dita de "feta la llei feta la trampa", puix que, en el cas present, no es tracta de la llei amb una porta de sortida que doni lloc a una habilitat més o menys encoberta, sinó de la trampa mateixa a l'emparança de la legislació federativa.

Tenim el campionat català a punt d'acabar aquest campionat, que per caprici dels senyors de la Nacional, que ignoren la importància del futbol de Catalunya, en comparança amb el de les altres regions, s'ha tornat super-regional com tots els de les altres regions espanyoles. El Badalona, jugant un bon campionat, manté un segon lloc a la classificació, i l'Espanyol es troba a la cua. És lògic i natural que el Badalona, que ha jugat i vençut l'Espanyol, a casa, ha empatat a Can Ràbia i ha acabat el campionat en segon lloc — si la sort vol que així acabi la competició — hagi d'anar a cercar uns punts al campionat de Lliga, i que, si perd, llavors, descendeixi de la primera categoria catalana i vegi com l'Espanyol es queda en el grup per al qual tan poc d'interès ha demostrat en el curs de la competició, puix que tenia la seguretat que res no li passaria, si quedava a la cua?

Sabem que la Federació Nacional és el lloc on es fan les més grans aberracions i on es fa menys justícia en bé de la col·lectivitat, però no ens hauríem cregut mai que a Madrid s'arribés en aquest excés de cinisme reglamentari.

AQUELL

Altaveu indiscret

PRONOSTIC DE FUTBOL

No vam encertar els resultats al peu de la lletra, però sí en l'esperit, almenys a Can Ràbia i a Girona.

El Barcelona va guanyar per tres gols a zero, més fàcilment del que crèiem, el club gironí, i l'Espanyol en la victòria del qual confiàvem, va vèncer per 7 goals a 4 el C. D. Júpite.

Quan s'ha de vèncer fent un sac de gols, no ve d'un, precisament. Després continuem creient que la davantera de l'Espanyol necessita l'Edelmir d'interior-dreta. Si quan vam fer el comentari haguéssim conegut l'Equip de l'Espanyol, el nostre pronòstic hauria estat un altre. El secret del resultat està en el fet d'haver situat Edelmir a la línia d'atac.

De la desfeta de l'equip sabadellenc, ells mateixos n'han de donar més l'explicació que nosaltres. El Sabadell no ha de perdre mai, a Sabadell, davant del Badalona. Havia de guanyar, però, el Badalona, aprofitant un moment de desconcert general, aconseguí dos gols d'oportunisme.

Per a la propera jornada tenim un Barcelona-Júpiter, un Badalona-Girona i un Sabadell-Espanyol.

El Barcelona guanyarà per cinc a dos; a la Creu Alta es produirà un empat i el Girona perdrà amb el Badalona.

Ara cal esperar els resultats per a veure si ens faran quedar malament.

★

Encara que el futbol empleni el primer pla de les aficions esportives a Catalunya, no hem d'oblidar, però, altres esports que també han donat la nota emocionant de la darrera setmana. Parlem especialment del basquet-bol.

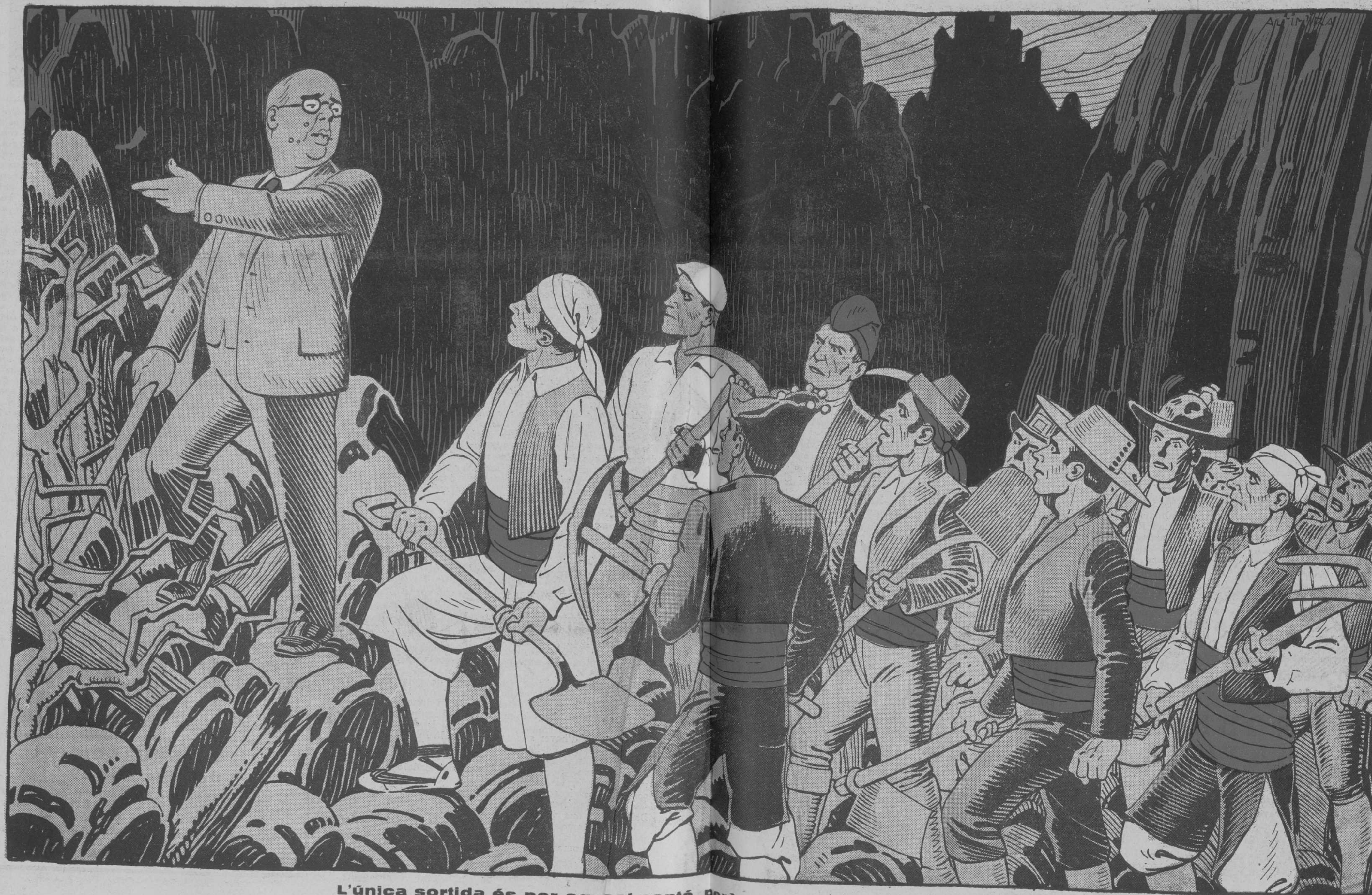
El Patrie, equip de segell francès-català, ha quedat campió d'Espanya, en vèncer el Rayo als campionats celebrats darrerament a Montjuïc.

KENNEL DE SARRIA

INAUGURACIO
Dissabte, dia 19

Al KENNEL de PEDRALBES continuen les reunions nocturnes TOTES LES NITS. - DISSABTES I FESTIUS, TARDA I NIT

Tramvies 7, 12, 13, 18 i 15. Autoòmnibus lletres P. i S. J., i taxis col·lectius. F. C. de Sarrià, estació BONANOVA



L'única sortida és per aquest cantó, però, com veieu, s'ha d'obrir camí.

Els madrilenys i valencians han estat batuts davant l'empenya dels nostres, i el títol de campions ha quedat a casa.

Era just que així fos, puix que actualment el Patrie es troba en forma excel·lent, i el nostre basquet supera quelcom els equips de fora.

★

A Paulino Uzcúndun, li ha estat ofert un combat de boxa a Nova-York amb el gran campió negre Joe. Louis.

Creiem sincerament que l'únic interès que pot tenir el combat és solament pel gust de veure si Paulino cau batut o no pel negre.

Pel demés, hom sap prou bé que el basc és avui un sac de rebre cops, més que un boxador en condicions de presentar una mitjana resistència.

Això es va veure ben clar davant Schmeling, i, també, quan Uzcúndun va combatre amb Carnera, a Roma.

★

Mentre Arilla rep per K. O., a l'Havana, Echevarria continua combatent amb èxit per terres americanes.

Els destins dels homes són ben bé un misteri. Tan bé com sap combatre Arilla i tan poc que val el saber combatre, quan no hi ha resistència als cops anihiladors.

★

Marian Canyardo ha llençat el guant a Lucià Montero invitant-lo a córrer amb ell una prova de fons en carretera.

No sabem com deu trobar-se de condicions físiques Canyardo, però nosaltres creiem que aquesta vegada ha fet el Quixot i que si Montero accepta, la feina serà d'ell.

★

Sembla que la Federació Catalana de Futbol ha renyat amistosament l'Espanyol per haver permès la invasió al camp en el partit del Barcelona.

La Federació no sap que el Reglament mana que entre els espectadors i el camp de joc hi ha d'haver una tanca. Si l'àrbitre ho va oblidar, la Federació ha de pensar-hi.

Cinema



CATALUNYA. — «Nobleza Baturra». Vam prometre parlar d'aquesta superproducció nacional de la Cifesa, estrenada al Catalunya.

Hem de confessar que en veure l'anunci del film i llegir el títol, creguérem que es tractaria d'una d'aquelles coses tan vulgarment regionals que veiem al teatre, i que les «baturrades» arribarien al límit més ample de la vulgaritat.

No ha estat així. S'ha treballat sobre el llibre de J. Dicenta, fill, amb una sobrietat que el fa acceptable. S'ha tret d'aquest tot el que podia ésser conjunt, plàstica i visió, i se n'ha fet un film que té un valor. I consti que ho diem nosaltres que no hem callat cap dels grans defectes que té la majoria de la producció nacional.

«Nobleza Baturra» és el millor film de producció hispànica que hem vist. Els actors hi treballen disciplinats i oblidant allò dels «jocs fisonòmics» del teatre. Florian Rey s'ha trobat ell mateix, i ha tret gran rendiment del paisatge, dels conjunts i de les figures.

Un èxit que ha presentat la Cifesa, aquesta bona i esperançadora casa.

CAPITOL. — El «Capitol» en començar, semblava que havia pres bona direcció. Fins tenia propòsits.

Quan han vingut les estrenes, hem pogut veure fins on arriba la direcció d'aquest local i el públic que té intenció d'acaparar.

D'«El Jurament de Lagardère», una pel·lícula per a analfabets, hem passat a «La Novia de Frankenstein», una pel·lícula per a analfabets i mig.

El Capitol dona aquesta temporada la nota de cinema de suburbi posat a les Rambles. Ha estrenat els dos «cent-peus» magnets de la temporada. Ja és estrany que es deixés escapar «Genoveva de Brabant». Li hauria acabat d'arrodonir el panorama de les seves intencions.

El públic que anà a veure «La Novia de Frankenstein» va riure molt la por del film. En sortir, féu grans elogis

Cinema Catalunya

Cada nit es ovacionat el film amb
IMPERIO ARGENTINA
MIGUEL LIGERO

NOBLEZA BATURRA

Un cant inigualable a la regió aragonesa. — La pel·lícula de tots. Maravella del cinema espanyol.

És una realització de
FLORIAN REY
per **CIFESA**



TISNER

—No entenc com perden.

—Ni Jo; !nosaltres en tinguéssim de generals Bonos i Baratieris!

del cop d'ull comercial — ja no diem artístic —, dels cervells de la casa!

★

FEMINA. — «Cuando el diablo asoma», de la Metro. Una bona comèdia nordamericana amb Joan Crawford, Clark Gable i Ròbert Montgomery. Altres vegades hem fet l'elogi d'aquestes comèdies films nordamericans. Per nosaltres són el millor que surt del cinema nordamericà.

Recordem el «Sucedió una noche», de la temporada pasada.

«Cuando el diablo asoma», no vol tenir cap transcendència, no vol ésser dispendiós, no és cap producció de les que es llancen amb reclams fets de dalt dels gratacels més importants de Nova York, però és un bon film, ben trobat d'argument i amb intèrprets meravellosos.

Que a nosaltres, Nordamèrica ens doni això, i que doni a qui els vulgui, films per a badocs com «Cleopatra» o «Los Cruzados».

★

FANTASIO. — Un film Maurice Chevalier. Des d'«El Desfile del Amor» a «El caballero del Folies Bergère» — que és el film Chevalier que donen al Fantasio, — els films d'aquest senyor no són res més que films Maurice Chevalier. En altres produccions els actors cinematogràfics interpreten una obra, es subjecten a una obra. En els films Maurice Chevalier tot serveix per a fer-li fer el que hi fa sempre.

Qui sap si els admiradors del «chansonier» francès van a veure'l per a veure a ell i no per a veure un film. Això ho deuen creure les cases que el filmen.

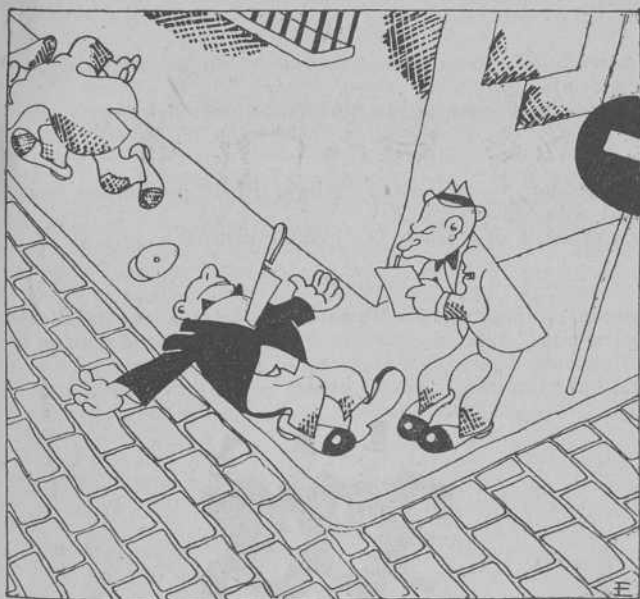
Com que per la nostra part l'admiració que sentim per Maurice Chevalier no es pas extraordinària, saber que la presència reblada, insistida, forçada, de Chevalier en el film, acabarà per fer-nos adonar massa de la seva igualtat de treball, de la seva monotonia. I que allò de la «simpatia riallera» de Chevalier no serà prou fort per a fer-nos empassar una hora i mitja de repeticions.

★

URQUINAONA. — «Julieta compra un hijo» de la Fox. Bàrcena i Martínez Sierra, o sigui «mel i mató».

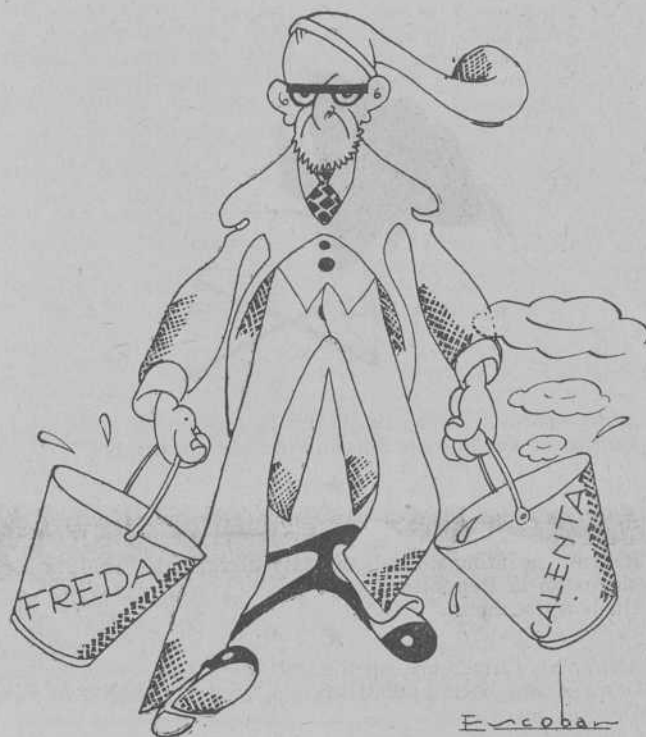
La parella artística Bàrcena i Martínez Sierra és d'un ensucrament pasqual. Abans de moure's d'Espanya eren una mena de «mató de monja». Els Estats Units els han «acanyellat» una mica i ara ja tenen sabor de «púdding».

Així com la Bàrcena i Martínez Sierra eren actriu i autor per a duquesses i baroneses madrilenyes, autèntiques, — (i tots els de la corda, naturalment) —, ara els Torrado i Guillado són autors per a les imitacions de baroneses i duques-



Les notícies de la guerra

—Té; si jo ara fos corresponçal nordamericà podria dir que hi ha hagut tres-cents morts.



El discurs de Sitjes.

—¡Ai que el vent de l'odi m'infla la barretina!

ses madrilenyes, una cosa així com un dolç d'aquells que es passa tota la setmana a l'aparador d'una pastisseria de barris baixos, temptant la golafreria dels marrecs que gairebé no han sopat.

La Fox, amb «Julieta compra un hijo», ha fet un film que és un dolç de to i de paladar empolsat; un xic arcaic, però amb lleu sentor de Coty. El saborejaran a Barcelona tots els devots i devotes, — més devotes que devots —, de la immutèble Caterina Bàrcena, la acaramel·lada «Chica del Gato», que tan bona parella ha sabut fer amb l'ensucrat sentimental que és el senyor Martínez Sierra.

★

Es prepara una festa a honor del senyor Horen, de la Fox.



Croniqueta de la setmana

Barcelona. — Tothom ha callat amb referència al llibre d'en Dencàs.

Tothom menys «El Debate», que el publica en futilletó. Quin honor per a en Dencàs i per a «El Debate».

★

Barcelona. — Gaziol és italianista. I, naturalment, les desfetes d'Itàlia les fa publicar a «La Vanguardia» el més amagat possible i gairebé sense titulars.

Els diaris «imparcials» són així.

★

Barcelona. — Es diu que el senyor de Jaumar i de Bofarull, en vista dels seus grans èxits, deixa la Casa Gran.

Sembla que el senyor Pic vol cercar-li un lloc on es pugui lluir.

★

Atenes. — No envegem l'autèntic poble grec. Està de pega. De pega... grega.

★

Barcelona. — Han donat una creu al senyor Batalla i Cunillera.

Ara va bé! Es comença a fer justícia al mèrit!

★



Addis-Abeba. — «S'ha implantat la censura en tot el país.»
Qualsevol diu que els abissinis no són civilitzats!

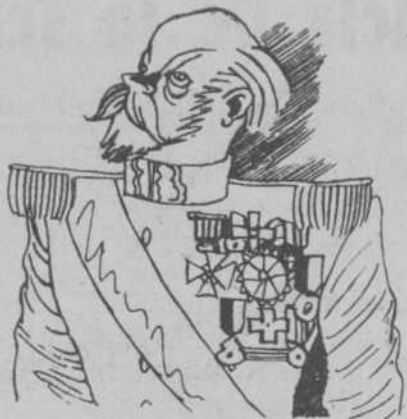
★
Madrid. — «A. B. C.» parla dels esdeveniments de Grècia i diu:
«Davant la intimidació dels militars dimiteixen Tsaldaris i el President de la República.»
Un bon document.

★
Atenes. — Primer un cop d'Estat.
Després una Dictadura Militar.
Després un plebiscit.
Coneixem el procediment!

★
Madrid. — Els diaris més infectes d'Espanya, «La Nación» i «Informaciones», són els únics que defensen obertament la causa italiana.
¿Calen comentaris?

★
Madrid. — Es diu que la Meller (Paca Marquès) ha anat a consultar el Dr. Maranyon.
—«No m'agrada. Mal de cap. Cefalalgia! Quants anys té?...
—Vint-i-vuit, doctor...
—Mal de cap, *memòria perduda!* Definitivament no m'agrada! No m'agrada!

★
Roma. — Els suposem assabentats de la moixiganga de Roma: Uniformes brillants, camises grises. L'ex-rei malcarat, va rebre l'homenatge de l'escamot dels agrairts. Mussolini ho va permetre tot.



Això fa comprendre el fervor italianista de certa premsa!

★
Barcelona. — El senyor de Jaumar i de Bofarull és un purità; no vol fer cap nomenament ni signar cap ascens que no siguin legals.

Però l'altre dia un oficial tercer va saltar a oficial primer.

I el senyor de Jaumar i de Bofarull, sempre legalista!

★
Londres. — Jordi II de Grècia, no vol retornar al seu país fins que el poble, per mitjà d'un plebiscit, no el reclami.

¿Per què serà que ens recordem del Primo de Rivera, pare?

Barcelona. — Llegim: «Barcelona és una gran ciutat, però té unes taquetes que la desmereixen'»
Es deu referir als locutors de la ràdio.

★
Roma. — Es preveu que molt aviat els italians desmentiran allò castellà que: «A nadie le amarga un *duces*».

★
Barcelona. — D'una fulla dominical: —«Res no s'oposa que Déu envii un segon Diluvi damunt de la Terra.»
Sí. Primer: L'arc de Sant Martí que vol dir — segons diuen —, que mai més no hi tornarà a haver diluvis. Segon: L'absoluta inutilitat del diluvi primer.

★
Barcelona. — El mateix senyor, al qual ens hem referit, un dia assegurava que una «cariàtide» era una malaltia de les dents.

★
Adua. — Ha fracassat el general Bono!
El que vol dir que no és tan «bono» com això!

★
Barcelona. — La Lliga i la Ceda ja han trobat un punt de coincidència: el vot proporcional.
El pobre senyor Jaumar no guanyarà prou per malsdecap!...

★
Barcelona. — Un advocat barceloní, acreditat com a llauna, va visitar en Comorera a la presó.
—«Deu ésser terrible de viure aquí!» — li va dir l'advocat amb molt poc tacte.



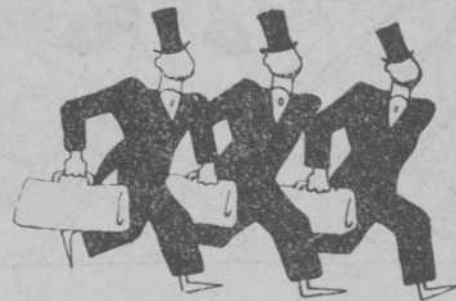
Comorera, amb aquella mordacitat que es porta quan vol, li va replicar:

—«No ho cregui. Visites com la de vostè en rebem ben poques».

★
Barcelona. — «La Veu», des que té un Ministre, actua de Ministerial.
I els addictes diuen que no s'han adonat del canvi.

★
Barcelona. — «Ha estat detingut Enric de Borbon per escàndol a la via pública.»
Es el destí dels Borbons: escandalitzar!

★
Roma. — Han anat a Roma a veure les noces del Borbon: molts comtes, ducs, marquesos, vescomtes, barons i altra fauna d'aquesta.
El qui hi mancava era el poble.



A Grècia tot això i els sabres fan reis. El poble... el poble serveix per a citar-lo en els discursos.

Barcelona. — Abili Calderon ens ha tornat a parlar del «drama dels capellans rurals». Vol que els donin més diners. Recordem que, avui, els drames de Calderon ja no comouen ningú.

Barcelona. — «El Correo Catalán» es queixa que es tornin a obrir els Centres d'Esquerra.

Però troba molt bé que s'obrin els Centres dels Sindicats Lliures.

Ai, la bona premsa!

★

Barcelona. — «La Lliga» — diu «La Veu» —, reconeix sense reserves la vigència de la Llei Municipal Catalana.

Però la Llei Municipal Catalana diu que els Ajuntaments s'han de renovar en novembre, i la Lliga s'oposa a aquesta renovació.

¿Què en diu d'això «La Veu?»

★

Madrid. — «El Ministre de Marina és francament optimista».

Lògica: Es que cada estiu es banya en aigua de Roses.

★

Madrid. — Un periodista madrileny ha escrit un elogi dels germans Busquets, propietaris de dos grans rotatius.

«Son muy buenos, muy buenos, incapaces de matar una mosca.»

Cal recordar que els germans Busquets són fabricants d'un popular insecticida.

.....

TELÓ ENLAIRE

HOMENATGE A MARGARIDA XIRGU

El dia 23 d'aquest octubre, els fervorosos del teatre homenatjaran la gran actriu catalana Margarida Xirgu, portada, pel que sigui, a ésser el puntal més ferm del Teatre Castellà.

Els qui hem seguit pas per pas la carrera artística de Margarida Xirgu, sabem el molt que va costar-li fer el salt que l'havia de situar definitivament al teatre de Castellà. El nostre canibalisme, la inestabilitat de les temporades catalanes de teatre, havien obligat Margarida Xirgu a passar de «Salomé» a «Les Pastilles Hércules». L'amor per a l'art que portava dintre la gran actriu catalana l'empenyí al teatre de l'altra banda, on ha format amb exemplaríssima dignitat.

Nosaltres alguna vegada hem fet un retrat a Margarida Xirgu: el d'haver oblidat massa els autors catalans. Però consti que hem atenuat aquest retrat recordant que la nostra crítica és la primera a no deixar aixecar el cap als autors personals i que això pot haver estat la causa que la Xirgu desconegués les valors noves del nostre teatre. També sabem com els autors de dintre són avars de deixar entrar gent nova i la necessitat ben apressant, moltes vegades, d'acontentar els prestigis.

El que hem admirat sempre de la nostra gran actriu, — i això val un homenatge, i en els moments actuals homenatge i mig —, és la seva dignitat professional. Margarida Xirgu ha volgut que el públic l'anés a veure com a actriu de bon teatre. I això l'ha anada apartant dels autors de comerç, i això ha fet que es trobés classificada, malgrat no haver fet res per a classificar-se. Com és natural, tots els autors de teatre català de negoci són conservadors: el munyozsequisme i els seus derivats han d'ésser monàrquics per força. Margarida Xirgu ha donat sempre al munyozsequisme el valor que té i, per tant, sempre s'ha trobat allunyada de Muñoz-Seca i dels seus derivats, la gran majoria d'autors del Teatre Castellà corrent.

Margarida Xirgu ha presentat obres de Valle Inclán; Margarida Xirgu ha presentat obres d'en Casona; Margarida Xirgu ha fet seu un poeta tan formidable com García Lorca.

I per Margarida Xirgu hem pogut escoltar coses agosarades, que no són fetes per a les orelles de la gent que sap escoltar una imbecilitat, però que s'escriu davant d'una situació de vida i d'empenta i gent «conservadora» en una paraula.

Benavente, sense el madrilenyisme embutllofat que li ha caigut damunt, hauria estat un autor situat com la Xirgu, situat per esperit. Benavente ha estat prou flonjo per a poder

fer el que no ha fet ni ha volgut fer la Xirgu, i que és motiu de l'homenatge que li fan: ésser una enamorada de l'art, completa i absoluta. Benavente ha trontollat sempre.

En aquests temps de claudicacions i de situacions l'exemple de Margarida Xirgu és meravellós i exemplar.

Margarida Xirgu representarà «Fuenteovejuna» a l'Olimpia, el dia 23 del corrent mes, i aquesta és la dada escollida perquè els enamorats de l'art escènic, — no diem del comerç escènic — manifestem a la gran actriu catalana el nostre favor. Que sàpiga com l'acompanyem els catalans en la seva croada artística, encara que l'art que conrea no sigui art de casa, però sí un art de guiatge i d'embranchada que tan de bo fes adeptes entre les nostres actrius i els nostres actors.

Tot a l'Olimpia el dia 23 del mes que som!

★

«A. T. S.» patrocina l'estrena a Novetats de la comèdia de Michel Duran, autorè francès: «Llibertat Provisional».

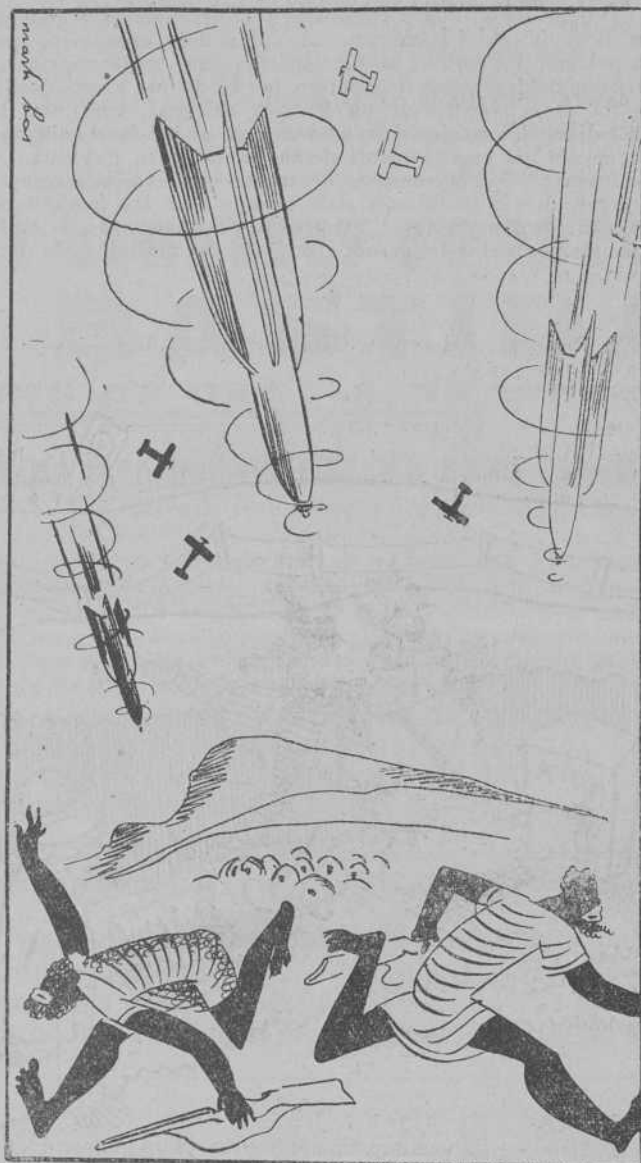
Ultra aquesta patrocinació «A. T. S.» escriu una nota que sembla que ve a trencar una llança a favor de la Companyia Nicolau-Martori.

¿Volen dir que la nota no és escrita per la mateixa senyora Nicolau?

Si no ho és, ho sembla.

A les dretes madrilenyes, no els ha plagut que Assumpció Casals figurí com a primera actriu en el cartell del «Teatre Espanyol» de Madrid.

A nosaltres tampoc. A nosaltres, en canvi, ens hauria fet molt més contents que la gran actriu Assumpció Casals, — sigui també dit ara amb permís de l'Adamuz, de la Muñoz i de la Ruiz —, hagués pogut romandre a casa nostra.



—¡Quins presents de Roma! Si no arriben a ésser cristians!

ESQUELLOTS

L'oracle, un xic passadet ja, de «Lliga Catalana» ha parlar a Sitges, la «blanca Subur» d'ahir, convertida avui en «platja d'or» gràcies a la moda de l'oxigenació.

Contràriament a altres vegades, el senyor Cambó no ha fet profecies, la qual cosa ens priva de prendre les nostres precaucions en interpretar al revés els seus averanys, única manera d'encertar-los.

★

El senyor Cambó, en el seu recital de Sitges, va treure el Sant Crist gros i roig, de la revolució, una mena de segona part de l'anarquista de Terrassa per tal d'espaventar la pacífica i benestant concurrència que l'escoltava. Va pintar les esquerres com uns dimonis dansant a l'entorn de les calderes de Pere Botero dins de les quals bullien els burgesos i la part de l'amo. El passat no ha de tornar, digué. Un nou triomf de les esquerres significaria el «caos», l'anarquia, la liquidació de tot a preus de fi de temporada.

★

Compreu L'Esquella de la Torraixa

El líder de «Lliga Catalana», o bé el Secretari general com li plau que l'anomenin, ha après dels missioners que van pel món espaordint la gent senzilla amb la descripció esgarrifosa de les penes de l'infern per a dir-los al capdavall que tot es convertirà en sucre candi celestial, confitura de cabell d'àngel i música d'arpes i violins, si són bons minyons i segueixen els ensenyaments de la Santa Mare Església.

El senyor Cambó, després de treure la caixa dels trons i de jugar un xic la tramoia dels llamps i de les tempestats, va acabar demanant el vot, panacea per a guarir tots els mals anunciats, amb ajut del carnet electoral i del butlletí de la paròquia.

★

En el discurs del senyor Cambó a Sitges hi ha un parà-

graf que val la pena de destacar, car és la parla del sermó dominical del «nostre il·lustre amic», com diu «La Veu».

Digué, referint-se a les esquerres: «...farem tot el possible per a evitar que passin endavant, i jo us dic que per la meua part faré tot el que pugui per dificultar el seu triomf (Ovació).

Què vol dir això? Que Cambó i els seus es llançaran al carrer? No. Una vegada el senyor Rahola va dir que estava disposat a sortir amb un fusell i s'ha acontentat amb una canya de pescar.

La intenció del senyor Cambó és ben clara. Per tal d'evitar el triomf de les esquerres—triomf del tot segur per més que els cogui—està disposat a ajuntar-se en les properes eleccions amb els cedistes i els radicals. D'aquest trio ja en diuen la *Cobla d'en Palloja*.

★

«Quan vegis les barbes del teu veí cremar...» El que ha passat i passa a Grècia hauríem d'esguardar-ho com si ens contempléssim en un mirall. També allí uns polítics que no eren republicans van infiltrar-se en el poder i s'apoderaren dels llocs de comandament. També fingiren una formulària acceptació del règim republicà per a després ferir-lo y enderrocar-lo. També Venizelos va fer una octubrebrada amb idèntics resultats. També... Sobretot, lliurem-nos de la «pega grega».

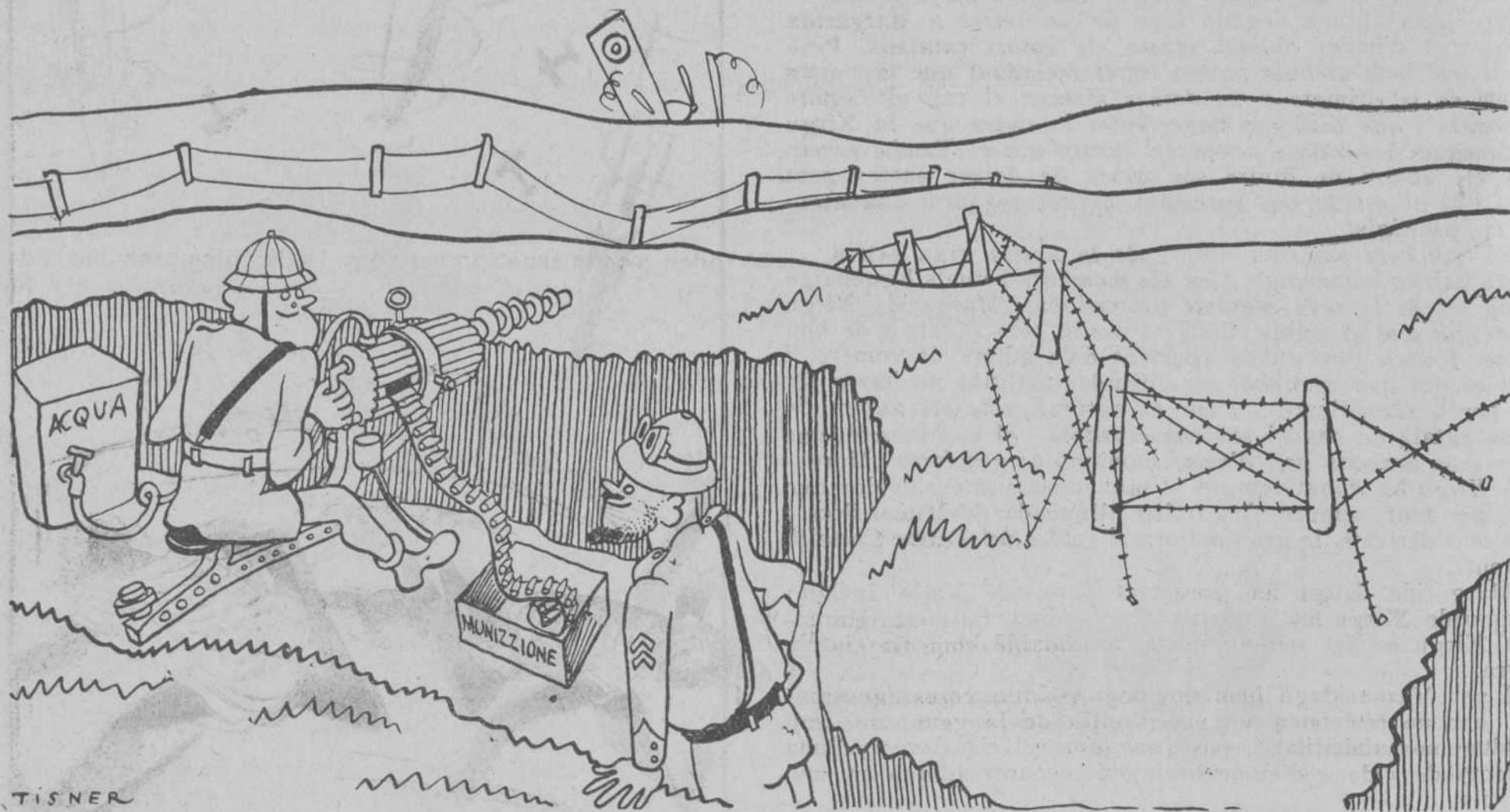
★

El Ras Gagsa ha experimentat les ganes de governar i ha decidit passar-se a l'enemic per tal d'ajudar-lo en l'obra de pacificació dels esperits i de col·laborar en l'endegament de les coses etiòpiques a gust dels manegadors i dels aprofitats. Es indubtable que el ras Gagsa es *sacrifica* i que com a compensació al sac ifici està disposat a acceptar el càrrec d'emperador general *in partibus italianorum*.

La política de la Lliga ha fet escola àdhuc a Abissínia.

★

L'un dia per altre la Ràdio ens atabala amb la resurrecció d'aquella tronada «Marxa de Càdiz», de mal averany. Torna a sortir a escena l'heroi del Cascorro. Les festes del Pilar a Saragossa han tingut un ressonant èxit patrioter-religiós i en els discursos engegats per la ràdio s'han llançat



TISNER

—Es veu que aquest Seyum és un gran soldat.

—Sí, un soldat ras.

tota mena d'indirectes als «enemigos de la patria y de nuestras tradiciones».

Sí, sí; la Mare de Déu del Pilar ho arranjarà tot. Ara que, posats a demanar, li pregaríem de genolls que fes el miracle que la Banda Municipal de Saragossa no desafinés tant i que l'Escolania del seu cambril no semblés una orgue de gats. Hom pot ésser clerical i patriota, però això no priva de fer les coses ben fetes.

★

El «Correo Catalan» es plany i s'esglaià que es pugui dissoldre l'«Acción Ciudadana», creada amb motiu dels fets d'octubre de l'any passat.

Encara les coses no estan prou madures perquè poguem parlar sense embuts de la gestió de dita força armada; però comprenem que el portantveu del carlisme vegi amb pena la desaparició de l'«Acción Ciudadana». El que ningú no pot comprendre és com els estols dels «requetès», amb tota llur significació, hagin estat utilitzats per a prestar serveis dins de la República. Un eixamplament de la base, potser?

CORRESPONDENCIA

Joan Tilbaub. — Molt bo, però no és adient per al nostre setmanari. Faci notes curtes.

Pic i Poc. — Ja està bé, però és un tema massa rebregat.

Una de Pineda. — Sí, el dibuixant Tisner és solter, simpàtic, atractiu, morenet, fa de bon veure, porta bigotet de moda i, que ho sapiguem, no té promesa.

J. M. — Està molt bé.

Un Radical. — Sí, senyor, el descobridor d'Amèrica va ésser... perdoni; ¿a quina Amèrica es refereix?

Joan Arrò. — Massa llarg; no vostè, no, l'article.

Un de la Barceloneta. — No desmaieu, podeu arribar a Ministre de Marina.

Tomàs P. — Anirà al número dels morts.

Granota. Amaga't... al cove!!

Mas Martorell Sucarrats. — Fa tuf de cremat.

Cabaret Mònaco Dàncing Americà

Plaça del Teatre, 2 i 4. Telèfon 16187

Tarda 6 a 9, nit d' 11 a 4 de la matinada

El cabaret més elegant i concorregut

GRAN EXIT DE LES VEDETTES

«PRINCESITA» - «RADY SELVA» - «ARACELI» - «VENUS» - «CONSUELO ROMERO» - «OLGA RIVERA» - M. GARCIA - «BELLA MARIAM» - «AMPARITO MUÑOZ» - «HNAS. CALVO» - «LOLI BLON» - «PILAR BARRIOS» - «LOLITA NAVARRO» - «CONSUELO VAENCILA» - «PILAR BARRIO»

Exit sense precedents de la Supervedette

«JUANITA» MONGIU

La formidable parella de ball de saló

HELLA and HEDDIE

Els mags del Jazz

LOS PINGÜINGS

GRANS LIQUIDACIONS I REBAIXES DE PREUS

Casa BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18



GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA SISTEMA NORD - AMERICA

Amb ocasió de formidables compres amb baixes de preus, li permeten oferir-vos aquesta temporada grans avantatges amb TRAJOS I ABRICS.

Els nostres aparadors són els més grans i més ben presentats de tot Barcelona d'indumentària masculina, i vos donaran reflexe exacte de la moda per escollir la elegància que més vos convingui.

Amb la CASA BASTIDA no hi poden res els seus competidors. Es la única casa que cada any veu augmentada la seva clientela i la xifra de negoci des de la seva fundació, gràcies a adoptar els gustos més moderns als sorprenents preus següents:

100.000 Trajos de 20 a 50 pessetes i classe més superior de 60 a 70 pessetes

100.000 Abrics de 25 a 50 pessetes i classe més superior de 60 a 75 »

100.000 Pantalons de 5 a 10 ptes. i classe més superior de 12 a 20 »

100.000 Impermeables Plumes, Trinxeres i Xecos des de 15 pessetes

SECCIO A MIDA

Tenim una secció que ens permet en cas de qualsevol compromís que necessiteu un trajo de carrer, dol o etiqueta escollint-lo al matí, el podreu tenir llest a la tarda.

Trajos i Abrics a la mida des de 60 ptes. i amb classe superior des de 85 ptes. - Trajos etiqueta a mida, Fraks, Xaqués i Smokings desde 100 pessetes. - Trajos i Abrics de nen a mida, totes formes des de 30 pessetes

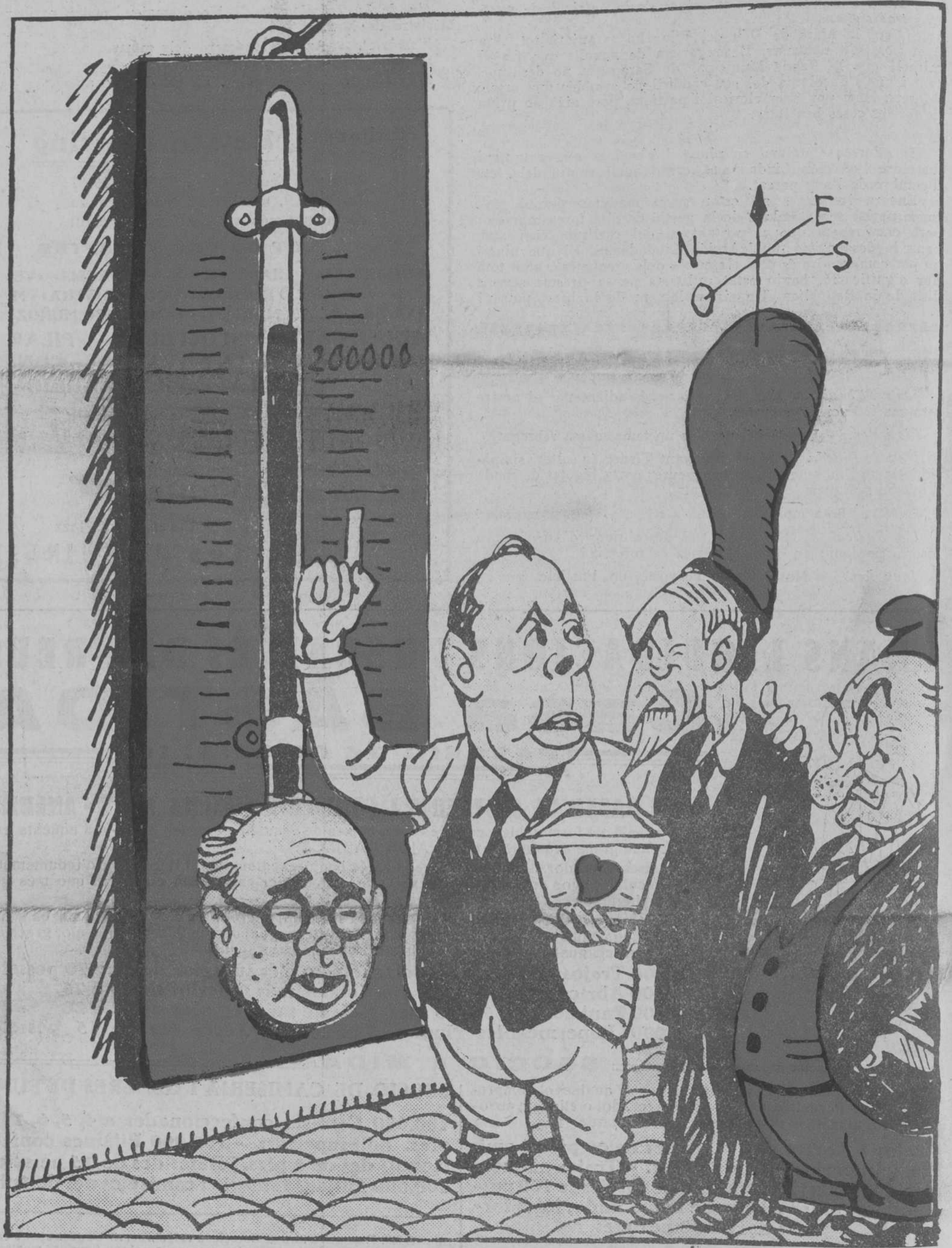
SECCIO DE CAMISERIA I GENERES DE PUNT

100.000 Camises confeccionades a 4, 5, 6, 7 i 8 ptes. molt superiors. - 100.000 Pijàmes confeccionats des de 6 ptes. i Bates des de 15 pessetes.

100.000 Mitjons fantasia i camisetes des de 1pta.

Obsequem amb segells d'Estalvi Popular de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi i altres presents a proporció amb l'import de la compra

NOTA: Els que de fora de Barcelona vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure i adjuntant 0'50 ptes. en segells, rebran figurins, mostres i un sistema especial per a prendre les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels sis dies.



—¡Ai, Francisquet, com puja aquest termòmetre!

—¡Ai, Gil, que, malgrat d'anar cap a l'hivern, tornarem a suar!